

[Kirkeministeren.]

stillinger inden for et stift. Til forslaget skal jeg på dette stadium blot knytte nogle enkelte bemærkninger.

Forslaget går altså ud på tilvejebringelse af hjemmel for afholdelse af udgifter. Det må formodes, at det er tanken, at disse udgifter skal afholdes af de offentlige kirkelige midler, hvilket navnlig vil sige de ved kirkeligningen tilvejebragte midler. Det må ligeledes formodes, at det drejer sig om udgifter, som efter den gældende lovgivning ikke lovligt kan afholdes af de offentlige kirkelige midler. Så er det, spørgsmålet melder sig: hvad er det egentlig for udgifter, og hvad er det for formål, man så forfølger?

Hvis det drejer sig om støtte til opgaver, der henhører under det frivillige kirkelige arbejde, så kan der godt opstå nogle besværligheder. Man er næsten nødsaget til at sige stop, simpelt hen, idet det er et grundprincip i den kirkelige økonomiske ordning, at de offentlige kirkelige midler ikke kan anvendes til støtte for eller iværksættelse af aktiviteter, der henhører under det frivillige kirkelige arbejde.

Anvendelsen af ordet »selvstændigt« kaster for mig at se et noget tåget skær over forslaget. Hvad betyder dette? Skal sådanne udgifter ikke budgetteres på normal måde og godkendes af den budgetgodkendende myndighed? Hvis dette spørgsmål må besvares bekræftende, hvad er så meningen?

Forslagsstillerne synes at have overset, at menighedsrådene efter den gældende lovgivning – det er menighedsrådslovens § 13 med de dertil knyttede cirkulærer – inden for de økonomiske rammer, som er fastsat for det enkelte rådighedsbeløb, selv kan iværksætte aktiviteter, der tjener til fremme af det kirkelige liv i sognet, pastoratet eller kommunen samt til kirkelige formål af betydning for stiftet som helhed.

Rådighedsbeløbet kan ikke anvendes til finansiering af opgaver, der må henregnes til det frivillige kirkelige arbejde. Det er jo en diskussion, vi meget ofte har haft her i tinget. Hvor går egentlig grænserne? Jeg vil indrømme, at det kan såmænd være svært at finde disse grænser, og det er nok derfor, man føler trang til at diskutere det med mellemrum, sådan som traditionen har været. Det har været drøftet her i folketinget i 1955, i 1964, i 1967, i 1970 og i 1973, så det har altså været gjort til genstand for tilbagevendende drøftelser.

Bemærkningerne til forslaget munder ud i

ønsket om tilvejebringelse af en tidssvarende menighedsrådslovgivning. Det ses ikke, at forslaget tager sigte på ændring af de bestemmelser, der gælder for menighedsrådene som bestyrere af kirke, kirkegård og præstegård. Det er ikke her, man ønsker at sætte ind.

I anledning af bemærkningerne til forslaget om styring af antallet af præstestillinger og stillingernes placering kan jeg da godt komme med et par bemærkninger om oprettelse, nedlæggelse og omlægning af præstestillinger. Det sker jo efter den gældende praksis i et samarbejde med menighedsråd, provster og biskopper efter vurdering af behovet for præstelig betjening af et større eller mindre geografisk område, og det sker også under hensyntagen til de økonomiske konsekvenser både på lokalt plan og på landsbasis. For at sikre en så ensartet vurdering som muligt – alt naturligvis under hensyntagen til forskellige lokale forhold – er det nødvendigt, at styringen af antallet af præstestillinger, faste såvel som midlertidige, sker centralt, og det er derfor rimeligt, at kirkeministeriet fortsat udøver denne styring. Jeg går også ud fra, at det er det, man i virkeligheden i forslaget ønsker at fastholde. Antallet vil man have at vi skal fastsætte, hvorimod placeringen er noget, man ligesom vil have bragt ud til lokal diskussion. Uden at gå i enkeltheder med spørgsmålet om præstestillinger vil jeg gerne sige, at den ordning, vi har, er en meget smidig ordning, som grunder sig på dette, at vi i kirkeministeriet har en vis indflydelse på tingene. Vi behøver ikke at gå andre steder hen, når vi skal træffe beslutninger om et embede, og det er da min opfattelse, at når vi administrerer denne ordning med skånsomhed, med ansvarsfølelse, så er der ikke anledning til at grave for dybt i dette system. Det er en utrolig god ting for folkekirken, at vi kan gøre det på denne måde.

Hvis en eventuel ny ordning vedrørende præsteplaceringen tilsigter at overføre kirkeministeriets beføjelser til at fastsætte pastoratsinddelingen inden for det enkelte stift til et stiftssamråd i samarbejde med den pågældende biskop, så behøver dette formelt ikke at medføre indgreb i menighedsrådenes medvirken ved besættelse af præstestillinger.

Jeg indrømmer, at bemærkningerne for mig står knap så klart, så jeg kan selvfølgelig have misforstået noget af indholdet, men for mig at se er det, ligesom man – måske ufrivilligt – kommer til at angribe det lokale menighedsråds